

Sütő Gábor *

Antiszemizmus: megtévesztők és megtévesztettek

(A ZSIDÓ VILÁGKONGRESSZUS KAPCSÁN)

„Kineveztek” bennünket antiszemitanak.

Mindenkit, aki magyarnak vallja magát.

Világgá kürtölik aljas célok szülte mondvacsinált vádjaikat, színlelt ürügyekkel kívülről és országon belül támadnak bennünket.

Tudatosan akadályozzák, hogy nemzetként megoldjuk főleg az éppen általuk okozott súlyos gondjainkat.

Teszik ezt a velünk élő, valamint a Zsidó Világkongresszusra ide érkezett egyes rasszista zsidó vezetők és Izrael politikusai, továbbá az Európai Unió és az USA bizonyos vezetői. Huzamos ideje, s olyannyira gyanút keltő összhangban, begyakorolt összjátékban, hogy a magyarellenes stratégiai céljuk mindinkább felsejlik. Az ilyen feltűnő szinkron nem szokott véletlen lenni. Mint ahogy napjaink eseményeinek a lényegére tapintó, s az említettek által emiatt kórusban kigúnyolt összeesküvés-elméletek is azért születnek, mert tények és jelenségek bizonyítják, hogy **van** összeesküvés. Ellenünk is van. Merthogy teszik mindezt – árulkodóan ráerősítve e megállapításra – jogalap nélkül, mi több, **ki az állampolgári, ki a szövetségi kötelezettségeinek felrúgásával**. Minden emberbaráti érzés, felebaráti tisztelet nélkül, de még az elemi udvariasságot is mellőzve. Elfogultan és gyűlölettel.

Mellé is fognak.

Álcázott gyarmatosító és megszálló céljaik révületében ugyanis úgy tesznek, mintha nem vennék észre – előttünk meg takargatni akarják – hogy **a fogalom tárgyszerű értelmezésében ők az antiszemiták, s hogy feljebbvalójuknál, Izraelnél nincs a világon antiszemitább ország, a talmudistáknál pedig antiszemitább emberfia!**

Akadhatnak, akik megrökönyödéssel, hitetlenkedve fogadják a fenti állításokat, hiszen ellentmondanak a közvéleménybe hosszú ideje sulykolt téveszméknek.

Ám éppen az a cél, hogy mondjunk végre ellent.

A folyamatos manipuláció, a bennünket naponta mindenféle izmus-sal vádolók mételye ugyanis sokunkat már annyira elkábított, hogy a szüntelenül és fenyegetően sugallt hazugságok valamelyest már megfogantak bennünk. Pedig csak a tényekre és a „Kinek áll érdekében?” megválaszolására kell hagyatkoznunk, amit mindenkinek módjában és jogában áll megtenni. Mi több, olyan helyzetbe hoztak bennünket, hogy a magyar megmaradás érdekében kötelességünk is megtennünk és megállapítanunk, hogy az állítások igazak, csak idegen sugalmazásokat vakon követve, eddig nem gondolkodtunk el rajtuk, hagytuk magunkat vitetni az árral.

**„Szövetséges ellenfeleink”, a beteges filoszemitizmusban szenvedő nyugat-európai és amerikai politikusok állításai pedig többszö-
rösen hamisak, mert sajátuk beállított, de mások által kierősza-
kolt törekvéseik álcázásra szolgálnak.** Holott e mások tőlük is idege-
nek. Ugyanis az új világrend alapját, amelyért harcolnak, zsidó háttérha-
talom saját szűk érdekei képezik, ők mégis elkötelezték magukat mellette;
számúzték a szabadságot, egyenlőséget, testvériséget, s a kereszténysé-
get is. Ezért van, hogy **a világpolitikában ma már az antiszemita sem
az, aki gyűlöli a zsidókat, hanem akit ez a háttérhatalom gyűöl.**

A címkéket felelőtlenül osztogató bírálóinktól eltérően nekünk nem szokásunk másokat minősíteni. Már csak ezért se tűrjük tovább, hogy minket minősítgessenek. Mostanra azonban több mint elegendő történelmi tapasztalatunk gyűlt össze ahhoz, hogy mi is minősítsük a minősítgetőin-
ket. Ehhez nem vezet más út, mint a fentebb kimondott igazságok szem előtt tartása és érvényesítése a politikánkban. Nemzeti érdekünk, hogy világosan lássunk, de ugyanilyen hangsúllyal az is, hogy nyissuk fel azok szemét – **akár szövetségest is remélve bennük** – akik mindezt vakon elfogadják, vagy megalkuvóan elnézik, de még azokét is, akik emberi mi-
votukról elfeledkezve járnak el velünk szemben.

S ha már kineveztek bennünket antiszemitának, mindenekelőtt igazodjunk el e fogalom és a hozzá kapcsolódó fogalmak jelentésében, tar-
talmában és főleg az indokolatlanul széleskörű, mindennapossá vált terro-
rizáló alkalmazása mögött meghúzódó célokban.

A magyarellenesség intézményesítése

Állításaink bizonyítására mellébeszélés nélkül elemeznünk és minősí-
tenünk kell jelenlegi helyzetünket. Kiindulásként szögezzük le a cáfolha-
talan történelmi tényt: Magyarország mindig befogadó ország volt; a
csonka Magyarország is. Fogalmazzuk meg e tényből levonható keserű
történelmi tapasztalatunkat is: **a befogadók jóindulata önmagában
mindig védtelen és vesztes a betelepülők gátlástalanságával
szemben.** (Ez egyébként Európa tapasztalata is, ám a jelenlegi, csak sza-
vakban európai elkötelezettségű politikusai vonakodnak elismerni). Eljött
az ideje, hogy ennek véget vessünk, mert a saját bőrünkön érezzük, hogy
a pokolba vezető utunkat a jóindulatunkkal mi magunk köveztük ki.

E folyamatban látni/láttatni kell, hogy az említett erőkkal karöltve, a
vezető neoliberais-álszocialista politikusok (az SZDSZ-MSZP koalíció, il-
letve az osztódó, de mindig egymásra találó utódjaik) a történelmileg ál-
landóan formálódóban lévő, nem minden tekintetben elfogadható, de a
békés egymás mellett élést biztosító társadalmi modus vivendit megbont-
va, felébresztették a velünk élő zsidók és a cigányok egy részében a rasz-
szista zsidót és magyarellenés cigányt. A szomszédaink pedig, az utóbbi
években a nemzetidegen téveszméket serényen szolgáló külpolitikánkat
kihasználva, nyíltan, vagy burkoltan folyamatosan nacionalista politikát

folytatnak velünk szemben, s elnyomják a magyar kisebbségeket. A Dunától kezdve a jelképeinken, a hungarikumokon át a történelmünkig mindent eloroznak tőlünk, s eközben megtévesztésül Európa szerte magyar nacionalizmusról szónokolnak. És Európa, az EU-val és a NATO-val az élén (még Németország is, amelynek pedig nyomós okai vannak, hogy hálás legyen nekünk), mindezt trianoni kegyetlenséggel nézi, a legkirívóbb magyarellenességekkel szemben sem lép fel, miközben tőlünk vazallusi hűséget, gazdasági, sőt véráldozatokat vár el, teljes alárendeltséget követel, már a napi teendőinkbe is beleszól, s már-már azért is felelősségre von, ha magyarnak merjük magunkat vallani.

A bankok helyett nem várjuk vissza a tankokat, de mindennek fényében látjuk, hogy a rendszerváltás előtt erősebb pozíciókkal rendelkezünk; volt saját iparunk, mezőgazdaságunk, hadseregünk, közbiztonságunk, még a nemzeti egységünk is nagyobb volt. Keleti és nyugati partnereink egyaránt sokkal inkább becsültek minket. A rendszerváltás során új „szövetségeseink” mindezt elrabolták tőlünk, s azt hiszik, most már nincs is miért becsülni bennünket.

Mert mindeközben a magyarban alszik a magyar!

E válságos helyzet ismeretében a patriotizmuson kívül senki ne lászon a jelen írásban semmiféle izmust, és a józanész mentsen meg mindenkit attól, hogy zsidóellenességként fogja fel, de – a megmaradásunkról lévén szó – szent jogunk és kötelességünk rámutatni: szembeötlő, hogy **a vézsjóslóan megsokasodott visszahúzó tények szinte mindig kapcsolódnak a hazai zsidóság rasszista vezetői, vagy Izrael magyarellenes mesterkedéseéhez. S ha ennek leleplezését, azaz a magyarság védelmét Magyarországon bárki törvényileg tiltja**, bünteti, vagy akár csak félremagyarázva antiszemizmusnak nyilvánítja, az – legyen akárki – **nemzetünk ellen fordul**. Létérdekünk, hogy az immár egyértelmű magyarellenes politikává formálódó törekvésekről nyíltan beszéljünk, s e benne rejlő célzatosságot akkor is meglássuk, ha ezért elmarasztalnak bennünket azok, akiknek pedig ennek felszámolása ugyanolyan, ha nem nagyobb érdeke, mint nekünk, hiszen a mi országunkban megéleendő jövőjükről van szó. Mégis e gátlástalanságában összetartó kisebbség által megszállt hírközlő eszközök rendszeresen, de néha a sajátunknak vélt kormányaink is megtorlással fenyegetnek, ha akár csak észre is vesszük, amennyiben pedig még szóvá is tesszük, rasszizmusnak minősítik, miközben az uralkodóvá vált magyarellenességet nemcsak észre sem veszik, vagy szemet hunynak felette, hanem következetlenségükkel szítják is.

Mindennek okán még határozottabban szembe kell szállnunk a megtévesztő vádakkal, hogy hazaszeretetünket, nemzetféltségünket nacionalizmusnak, antiszemizmusnak állítsák be. És, minden félreértést megelőzendő, ezt **együtt kell tennünk; mindenkinek, aki ebben az országban él, és tisztességes állampolgára akar lenni**. Azok hagyják el országunkat, akik erre nem hajlandók, ne pedig a fiataljaink, szakmunkásaink, orvosaink.

Nem szabad meghátrálnunk az elvadult, korlátlanul ömlesztett magyarellenesség előtt, bárki részéről is tapasztaljuk, akár kifinomult, akár

durva formában merészkedik elő. Márpedig nemcsak előmerészkedik, hanem elborítja egész közéletünket. **Intézményesül.** Mert mi másnak tekinthetnénk a Btk. ilyen értelemben kikényszerített módosítását, nevezetesen a 269/C. §-t: „A holokauszt nyilvános tagadása. - Aki nagy nyilvánosság előtt a holokauszt áldozatának méltóságát azáltal sérti, hogy a holokauszt tényét tagadja, kétségbe vonja, vagy jelentéktelen színben tünteti fel, büntetést követ el, és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

Jogilag, politikailag, nyelvtanilag egyaránt párját ritkítóan pongyola és megbotránkoztató fogalmazás. Nincs benne meghatározva, azaz önkényesen értelmezhető, hogy mi a „méltóság”, „sértés”, „áldozat”, „nagy nyilvánosság”. Szarvashiba, hogy a holokauszt „áldozatáról” beszél egyes számban. Úgy értelmezhető, hogy a holokausztot csak tagadni nem szabad, de, például, egyetérteni, méltatni, helyeselni lehet. Kérdezhetnénk: az álszocialista-neoliberális irányítás alatt erre volt képes egy egész minisztérium? Ám a jogi csavarintás éppen ebben rejtőzhet, ugyanis ilyen törvényt bármely esetre, bárkire, bármikor rá lehet húzni, ezért más hangsúllyal mondjuk ki ugyanazt: Igen, **erre képes** az álszocialista-neoliberális jogászkodás. Képes lenne most is, és többre is. A fülemnek nem akartam hinni, mikor egy országosan ismert, sőt kedvelt ügyvéd a Tett és Védelem zsidó gárdának nyilatkozta, hogy az általuk zsidóellenesnek ítélt irányzatok és pártok „kiirtására sokkal nagyobb lehetőséget kellene biztosítani”. Tehát él a gondolat, hogy nemcsak tiltani és büntetni, hanem irtani is kell azokat, akik a zsidóság vélt felsőbbrendűsége előtt nem hajolnak meg.

Az említett tényeket és kijelentéseket nem lehet félreérteni, ezért bűn, hogy igazságszolgáltatásunk és kormányserveink szótlanul elmennek mellettük. Nem látnák, hogy mire megy ki a játék?

Már ennyi is elég lenne ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság megsemmisítse a 269/C paragrafust, különösen ha azt is számításba vesszük, hogy önkényes értelmezhetősége korlátozza a vélemény- és szólásszabadságot. Ám a leglényegesebb – amit remélhetőleg mégis észrevesz majd az Alkotmánybíróság is – hogy a feltételezett jogalapja illegitim, s már csak ezért sem lehetséges a szabatos jogi, csupán ilyen pontatlan, homályos, politikailag káros megfogalmazása. Ugyanis **tőlünk idegen nép egyetlen történelmi eseményéhez való viszonyt (Ilyenhez való viszonyulás egy másik szuverén állam számára eleve nem lehet kötelező!) belső jogi normánkká emeli.** Idegeneknek önmagukra vonatkozó szubjektív értékelését a mi számunkra emeli törvényerőre. A történelmi tények és a saját véleményünk helyett az ő eszméiket/téveszméiket kellene tisztelnünk. S ha nem tesszük, antiszemitáknak nyilvánítanak, és még büntetnek is bennünket. A magyarokat nem védi hasonló törvény a saját hazájukban, amit a betelepülők ki is használnak. Mindezek okán **e paragrafus, így, ahogy van, a magyarellenesség egyértelmű jogi intézményesítése,** amely ellen mindaddig tiltakoznunk kell, amíg meg nem semmisítik.

Ámde egyes hazai, izraeli és nemzetközi zsidó szervezetek gyűlölködő, önző és önsorsrontó elfogultságukban még ezen is túlmennek. A bel-

ügyeinkbe nyíltan beavatkozva, a Btk. 269/C hatályát önhatalmúlag igyekeznek kiterjeszteni, az általuk önkényesen gyűlöletbeszédnek minősített megnyilvánulásokra, a magyarként kiálló személyekre és pártokra is.

Hatalmas a ránk és a kormányra nehezedő hazai és nemzetközi nyomás, hogy az antiszemitizmus elítélése legyen majdhogynem a kizárólagos erkölcsi mércénk. Naponta követelik, hogy a történelmünkéből dobjuk ki, ami igaz, de nekik nem tetszik, s vegyük be, ami nem igaz, de nekik tetszene; az ő tragédiájuk felett jajveszékéljünk, a sajátjainkról hallgassunk. Meghatározzák – sajnos, így van, ők határozzák meg! – kinek állíthatunk szobrot, kinek nem (miközben teleültetik zsidó emlékhelyekkel az országot), kinek a munkásságát lehet tanítani, kiét nem, kit tüntethetünk ki, kit nem. Nem más ez, mint a mértékvesztés és a felsőbbrendűség hamis tudata. Van nekünk elég saját tragédiánk, mintsem hogy naponta másokén keseregjünk, de örömünk is van annyi, hogy nem szorulunk rá mások hanukájára.

A magyarok mindig elfogadták, értékelték, magukévá tették olyan zsidó származású honfitársaink alkotásait, életművét, mint Kálmán Imre, Radnóti Miklós, Szerb Antal, Teller Ede és hosszan sorolhatnánk, akiknek a zsidósága mellett a magyarsága is megkérdőjelezhetetlen. A mai rasszista zsidó vezéreknél a magyar mivolt fel sem merül; őket csak a Talmud vezeti, pedig nekik a létérdekük, hogy az említett honfitársainkról és a hozzájuk hasonlók százairól vegyenek példát. A történelemből pedig – senkiéből sem – semmit és senkit nem lehet kitörölni! (Ezért felesleges időt és energiát vesztegetni a jelképek tiltására is). A rasszista zsidó vezetők pedig nyíltan törekednek más népek múltjának eltörlésére. Annak idején nem sok szó esett róla, de emlékezzünk rá, Irak lerohanásában többek között az is szerepet játszott, hogy a többezer éves sumér kultúra emlékeivel rendelkezett, de a talmudista tanok szellemében pusztulnia kell mindennek, ami valamilyen módon meghaladja azt, amit Izrael fel tud mutatni. A NAT-hoz és az alaptörvényhez tett Mazsihisz-„javaslatok” egyértelműen bizonyítják, hogy most a magyar kultúra elsorvasztása van soron. Ne is feledjük Liszt Ferenc intését: „Valamennyi keresztény nemzetnél, amellyel együtt ma zsidók élnek, eljön a pillanat, amikor felismerik, hogy számukra a zsidók megtűrése vagy kitzasztása az élet vagy a halál kérdéséhez hasonlóvá válik: egészség vagy örökös betegség kérdésévé, szociális béke vagy örökös levertség és láz kérdésévé.”

Nehéz lenne pontosabban megfogalmazni azt, amit mi mostanában átélünk.

Mindezek következtében az antiszemitizmushoz, a holokauszthoz immár szinte páni félelem kapcsolódik. Tömegpusztító ideológiai fegyverrel szeretnék tenni őket. Pedig milliók akarnak megszabadulni az oktatást, a hírközlést, a művészeteket, a közéletet, a politikát, a sportot, az emlékhelyeinket, mindent uraló nemzetidegen jelenségektől, amelyek akadályozzák, hogy nemzetként fejlődjünk és hazafiként kezeljük az előttünk felmerülő problémákat. Sokan úgy érzik, a Rákosi-korszak, az AVH szelleme tért vissza, amikor a magyaroknak rettegniük kellett a saját országukban. Abban sem tévednek, hogy akkor is, most is a szerepüket tévesen értelmező betelepült kisebbségek és másságok agresszív rasszista képviselői

zavarják a társadalmi életet, s innen belülről sugalmazva zúdítatják ránk külföld haragját is, amely nem fogja fel, vagy nem akarja észrevenni, hogy manipulálják.

A magyarok joggal panaszkodnak, hogy a rasszista zsidó vezetők a hetven évvel ezelőtti holokauszt mindennapos verklizésével, hatóságaink pedig az egyre vaduló antiszemitázással szembeni hátrálással a magyarellenességet rendszeresítik, itt, Magyarországon! Pedig a történelembe visszafelé vezető lejtőn csak egyet nem tehetünk; megindulni lefelé, mert akkor nincs megállás. **Az érintettek vegyék már észre, hogy mindezzel elsősorban tragikus megrázkódtatás, sőt esetleg az újabb holokauszt előkészítésén dolgoznak.** Izrael és a zsidó diaszpóra az egyes országokban nem a békés együttélésre, hanem uralomra törekszik, s ebben nem ismer gátlást. Ennek okán az így keletkező ellentétek csak robbanással oldhatók fel. Ezért mindannyiunknak, elsősorban magának a zsidóságnak érdeke, hogy világosan és józanul lássunk e kérdésben. Megálljt kell parancsolnunk a közéletünket uraló, és, sajnos, egyes magyar szervek és politikusok közreműködésével formálódó magyarellenességnek, mert sem a kormány, sem a pártok részéről nem tapasztaljuk a legkisebb ellenállást sem. Ellenkezőleg, mintha az antiszemitázók keze alá játszanának. Tiszteletet és támogatást érdemelnek azok a személyek, szervezetek és pártok, amelyek – az ezért ma „kijáró” meghurcolást vállalva – kiállnak a magyarság szellemi és fizikai önvédelme mellett.

A megtévesztő antiszemitizmus

Az antiszemitizmus témakörét félelmetessé, tabuvá manipulálták azok, akik forgatják e fegyvert, holott valójában ugyanolyan közönséges kérdés, mint a politika bármely más témája. Itt a politikai felhasználhatósága szempontjaiból tárgyaljuk. A vallási, teológiai értelmezéseik ettől eltérhetnek – bár ennek sem látszanak különösebb jelei – de ezek mégis csak a legszükségesebb mértékig tárgyai a jelen tanulmánynak, hiszen a politikától alapjaiban eltérő koordináta-rendszerbe tartoznak.

Egyetlen politikai fogalomhoz nem társul annyi sanda mesterkedés, alattomos félremagyarázás, s ennek következtében siralmas, botor és baljós félreértés, mint ehhez. Tudatos, kierőszakolt és nemzetközileg egyeztetett manipulált kezelése miatt uralja világunk jelentős részének politikai közéletét. Megtévesztett és megtévesztő politikusok szónokolnak róla elcsukló hangon, ám csak önmagukat leplezik le, nevezetesen, hogy a többségük – tudatosan, vagy öntudatlanul – fondorlatos megrendelést ismételtet. Az antiszemitizmus eluralkodott értelmezésének ugyanis nincs egyetlen igaz eleme, ezért nem létezik az a megjátszott politikai jelentősége sem, amelyet kölcsönözni akarnak neki, hogy csodafegyverként forgathassák a nemzetállamok ellen, az új globalista világrend, s ezen belül a már nem is homályos izraeli és a velük egybeeső hazai zsidó szándékok elősegítése érdekében. A világ joggal csodálkozik el azon is, amikor egy-

házi vezetők – még a pápák is – ismételtetik, hogy a kereszténység öszegegyeztetetlen az antiszemitizmussal, de vajon miért felejtik el hozzatenni, hogy a filoszemitizmussal is. Az utóbbi időben kierőszakolt zsidó-kereszténység fogalmához sincs egy szavuk sem, pedig mind teológiailag, mind történetileg és minden más szempontból képtelenség. Kiknek, kiknek nem, de nekik észre kellene venniük, hogy nem egyszerű nyelvújításról van szó. A zsidó-kereszténységből lassan majd úgy kikopik a kereszténység, mint a Kossuth rádióból a Kossuth-nóta.

Az antiszemitizmusnak és a filoszemitizmusnak a magyar nemzeti érdekekhez sincs semmi köze, mégis teljesen indokolatlanul szinte teljes mértékben uralják nemcsak a közéletet, hanem a magyar életet is. Főleg a filoszemitizmus, amiről egy szót sem hallunk. Már az iskolákban mételeyezik gyermekeink lelkét a szükségtelenül – de nyugodtan mondhatjuk, bűnös módon – bevezetett holokauszt-órákon, azt verik a fejükbe, hogy eleve antiszemitaként születtek, ezért egész életükben vezekelniük kell. Ezer sebből vérzik az egyébként is nemzetietlenné vált oktatás, ám egyesek ki akarják erőszakolni, hogy minden magyar kisiskolást hivatalosan vigyenek el auschwitz-i látogatásra; a Trianon-palota, Arad, Recsk helyett. A közelmúltban pedig egyes iskolákban megszervezték, hogy a politikailag éretlen tizenévesek állítólagos holokauszt túlélőktől kérjenek bocsánatot a dédszüleik ugyancsak állítólagos antiszemita tetteiért. Erre nincs más szó, mint a gazemberség. **Minden szülőnek tiltakoznia kell ellene:** egy idegen nép történelmének egyik eseményét állítanak a magyar oktatás központjába. Magyarellenességet táplálnak be a magyar gyermekekbe. **Az illetékes magyar hatóságok alszanak, vagy nem fogják fel, miről van szó?**

Naponta találnak ki újabb és újabb ürügyeket annak „bizonyítására” is, hogy a magyarok antiszemiták, ezért hetedízigen bocsánatot kell kérniük, egész életükben bünbánatot kell gyakorolniuk és főleg kártérítést fizetniük a holokausztért, olyanoknak is, akik akkor még nem is életek. Nincs már olyan nap, amikor a hírekben ne szerepelne a holokauszt, avagy az antiszemitizmus vádja és veszélye, a közéletben pedig a sűrűsödnek a zsidó vonatkozású rendezvények. Naponta pszichológiailag, lelkiileg teszik tönkre a magyarokat. Ez a témakör uralja a kül- és belpolitikát. Különösen 2010 óta, amikor hazafiatlan álszocialista és neoliberais cinkosaik elvesztették a hatalmat. A magyarelles örület olyan fokot ért el, hogy tragédiákhoz vezethet. Politikusok, közéleti személyiségek, újságírók, diplomaták, de az egyszerű emberek jó része emiatt már eleve félelemmel kezeli a kérdést, anélkül, hogy zsidóellenesek lennének. Ugyanis a megtévesztés miatt jószerével azt sem tudják, miről is van szó, de már félnek az igazságot elkendőző állandósult vádaskodástól és agymosástól, a rasszista zsidó kisebbség egyre fenyegetőbb magatartástól. Az első levonandó fontos következtetés nem is lehet más, mint hogy **az antiszemitizmus vádja mögött Magyarországon jelenleg kifejezetten magyarelleség húzódik meg.** (Más országokban is nemzetellenességet takar). Ezért nemcsak a leghatározottabban vissza kell utasítani, hanem haladéktalanul erélyes, széleskörűen népszerűsített kormány szintű és ösztársadalmi intézkedéseket kell foganatosítani e vádaskodás ellen. A

történelem folyamán elszenvedett sérelmekért minden nemzet követelhetne kártérítést, emlékeztést, és foganatosíthatna bosszúállást. Indiánok, örmények, kurdok, afrikai rabszolgák és mások. De nekünk is volt Mohi pusztánk, Mohácsunk, Aradunk, vagy ÁVH-nk, és senki semmit nem követel. Egyedül a zsidók próbálkoznak vele, hogy anyagi hasznot hajtó új világvallást alkossanak a tragédiájukból.

Fejtsünk le az antiszemitizmusról a többi megtévesztést is.

Az antiszemitizmus fogalma a szemita népek (arabok, zsidók, palesztinok, etiópiaiak, máltaiak és mások) elleni szellemi, vallási, faji, politikai gondolkodás- és cselekvésmódot foglalja magába. A fogalom ellenünk és más népek elleni alkalmazása tehát azért is eleve félrevezető, mert kizárólag a zsidókra vonatkoztatják, holott, egyrészt, sok zsidó nem is szemita (a nyugat- és közép-európai askenázi zsidók nagyrészt a zsidó vallást felvett, de fajilag nem szemita kazárok leszármazottai, tehát nem is lehetnek szemiták). Másrészt – ami a legfontosabb – **a szemiták döntő többsége nem zsidó, sőt nem is vállal faji közösséget a zsidókkal.** A palesztinok pedig a zsidók legközelebbi rokonai, mégis irtják őket. A rasszista-talmudista zsidók, mint sok minden mást, az antiszemitizmus kifejezést is kisajátították. Más szavakkal, **az antiszemitizmus fogalmát tudatosan, de hallgatólagosan azonosítják a zsidóellenességgel,** holott a kettő messze nem ugyanaz. Amiről mostanában a világban növekvő antiszemitizmusként beszélnek, az nem más, mint zsidóellenesség terjedése. A zsidóellenesség olyan régi, mint maga a zsidó nép. Semmi ok nincs rá, hogy rendkívüli jelenségnek tartsák, ahogy más népekkel szembeni ellenszenv sem természetfeletti jelenség. A zsidóellenesség nem is kortünet, nem is egyetlen nemzetnél fordul elő. Arcátlan manipulációval állunk szemben, amikor naponta hallunk az antiszemitizmus növekedéséről, mert **nem az arabellenesség, palesztinellenesség, és más szemita népekkel szembeni ellenérzés növekszik, hanem, többek között a fentiek okán is, a jogosnak minősülő zsidóellenesség.** Ám a jogos zsidóellenességben sincs semmi természetellenes. Ha ugyanis létezik – márpedig létezik – arabellenesség, Amerika-ellenesség, németellenesség, volt szovjetellenesség és van oroszellenesség, stb., amelyeket, különböző okoknál fogva, de a világ egyes részein jogosnak tartanak, akkor miért ne létezhetne jogos zsidóellenesség? Mi miatt kellene eleve kivételezni egyetlen nemzettel? Különösen, amikor a diaszpórái és Izrael Állam ezt még önmaga is provokálja és tetteivel kifejezetten rá is szolgál.

És nézzük csak, hol kell keresnünk az arabellenesség, az Amerika-ellenesség, stb. okait? Magukban az arabokban és az amerikaiakban, ugyanazon nemzetekben, amelyek ellen irányul, hiszen ők maguk, illetve főleg a vezetőik keltik. Akkor **a zsidóellenesség okait mi végett akarják más nemzetekben megtalálni, miért nem a zsidó nemzetben keresik?** Pedig e kérdésben hihetnének a zsidó Bernard Lazare-nek, aki az Antiszemitizmus c. könyvében írta: „Ha a zsidók iránti harag és ellenszenv csak egy bizonyos országban és egy bizonyos időben létezett volna, könnyű lenne ennek a haragnak az okait megindokolni. Azonban pont az ellenkezőjéről van szó. Mivel a zsidók ellenségei a legkülönbözőbb fajok-

hoz tartoztak, egymástól nagyon távoli területeken laktak, különböző törvénykezéssel rendelkeztek, egymástól teljesen eltérő elveket vallottak, sem ugyanazon hagyományaik, sem pedig ugyanazon szokásaik nem voltak és nem hasonlatos szellem vezérelte őket, így muszáj az antiszemitizmus általános okait mindig magában Izrael népében keresni, és nem azokban, akik szembeszálltak vele.”

A zsidóellenességként jelentkező antiszemitizmus tehát, ha valós – tüneti probléma. A tüneti kezelést az orvostudomány is ismeri, de helyteleníti, mert nem a tüneteket, hanem az azokat kiváltó betegséget kell gyógyítani. Az antiszemitizmus eltüntetése érdekében sem önmagában az antiszemitizmus ellen kell hát harcolni, hanem a kiváltó okai, és okozói ellen. Ezekre kellene végre fényt deríteni, nem pedig bedőlni – még az Országgyűlésünkben és a legmagasabb politikai szinteken is – az antiszemitizmus elleni harc örve alatt folyó, a hazai sovíniszta zsidó elit és a nemzetközi terrorista Izrael Állam számára anyagi és egyéb előnyöket biztosító politikai-szellemi terrorizmusnak. Az antiszemitizmus ellen harcoló nyugati államoknak, az EU-nak, ha komolyan gondolnák e harcot, a palesztinok, a sírek, s általában az arabok védelmére kellene kelniük. De nem teszik, ellenkezőleg, Izraelt segítik, ahogy csak tudják, s a szemita népekkel fordulnak szembe, azaz **ők az antiszemiták**. Antiszemiták abban az értelemben is, ahogy ők maguk ezt értik, ugyanis a nemzetközi joggal, az alapvető emberi jogokkal szemben menetelő Izrael ajnározásával végső soron a zsidóságnak is jóvátehetetlen károkat okoznak. Ők ugyanúgy a pillanatnyi előnyök, az utánam az özönvíz rabjai, mint Izrael.

Az antiszemitizmus a zsidó nyomulás és behatolás fegyvere, amit ügyesen forgatnak, hogy révén előnyöket szerezzenek, ugyanakkor nélküle elvesznének. Szítása elősegíti a zsidók elkülönültségének, kiválasztottsági tudatának a megőrzését. **A zsidók tehát valójában nem is harcolnak az antiszemitizmus ellen, ellenkezőleg ők a legérdekeltettek benne**, hiszen az ürügyén újabb és újabb előjogokat követelhetnek. **Az antiszemitizmus ellen más népek harcolnak, nem a zsidó.**

Sokan viccelődve mondják, hogy a zsidók nem fajgyűlölők, mert a fajtától függetlenül mindenkit gyűlölnek. Ezzel a probléma csak az, hogy nem vicc, hanem valóság, sok helyen véres valóság. A Tóra és a Talmud szelleme szerint csak a zsidók emberek, mindenki más goj, akiknek csak az állatokkal azonos jogaik vannak, így velük szemben minden megengedhető. Erről bárki meggyőződhet, ha elolvassa őket. Izraelben erre az egyik legfrissebb példa a hadsereg rabbinátusa által kiadott és terjesztett „A Mezuzá törvényei” című könyv, amely kifejti, hogy az Izraelben élő nem zsidóknak nem lehetnek azonos jogai a zsidókkal, mert az a Tóra elveivel ellentétes cselekedet lenne. Márpedig a kormány sem tehet olyan intézkedést, amely nincs összhangban a Tóra tanításaival. Próbálna meg bárki is a Btk 269/C szellemét követő rendeletet elfogadtatni Izraelben akár az ott élő őslakos palesztinok javára, világraszóló botrányt csapnának.

Izraelben és a különböző országok zsidó diaszpóráiban megállás nélkül folyik más népek lebecsülése, miközben ők a legkivételezettebb közösséget alkotják, csak álcázásul siránkoznak, hogy üldözik őket. Egyér-

telmú odaadást tanúsítanak a nemzetközi jogot lábbal tipró Izrael iránt, a befogadó népek szociális, vagy nemzeti érdekeihez legjobb esetben is semlegesen viszonyulnak. Követik a talmudista irányelvet: a testvéreiket, barátaitat hirdesd ellenségnek, az ellenségeiket pedig állítsd be barátoknak. Ekkor biztos a pusztulásuk, főleg ha te magad belülről még kellőképpen le is gyengítéd őket. Ez az ő /Ó/testamentumuk. Mert az ő világukban, ahol szinte már semmi sem az, aminek látszik, vagy mondja magát, az akcióknak éppen az a megrendelője, aki ellen látszólag irányul. A saját népüket is becsapják.

A Tóra és a Talmud egyértelműen minden más faj gyűlöletére neveli és kötelezi a zsidókat, bárhol is éljenek, **azt pedig nem feltételezhetjük róluk, hogy nem tisztelik a szent könyveiket. A zsidók tehát, mint talmudisták, a legrasszistábbak, a legantiszemitábbak a világon.** Senki ne gondolja, hogy világ ezt nem látja.

A zsidók, a közismert hangoskodó vádaskodásaikkal ellentétben, nemcsak teljes szabadságot élveznek Európában is, mind vallási, szólási, egyesülési és egyéb szabadság terén, hanem ismert és álcázott előjogok tömkelegével rendelkeznek. Egyetlen európai állam sem faji diszkriminációs, hanem faji pozitív diszkriminációs politikát folytat velük kapcsolatban. E tekintetben is fordítva van tehát minden, ezért viccnek is rossz halani, amikor éppen a legkivételezettebbek panaszkodnak, siránkoznak és vádolnak. Izrael viszont égbekiáltó faji megkülönböztetési politikát folytat, elsősorban a honfitársai és fajtestvérei, a palesztinok, valamint a környezetében elhelyezkedő szemita arab országok ellen. A legsúlyosabb helyzetbe a palesztin menekülteket hozták, akár a szűkebb Izraelben élnek, akár a megszállt területeken vagy ezeken kívül. Őket kisémmizte és honatalanná tette a zsidó állam, s nem alaptalanul hangzik egyre hangosabban a vád, hogy népiirtást folytat. **Ezért, hiába is keresnénk, nincs Izraelnél antiszemitább ország.**

A zsidók a maguk mélységes tudatlanságáról és vaskos ostobaságról tesznek tanúságot, s lenézik az egész világot akkor is, amikor a szemita arabokat, palesztinokat is „antiszemizmussal” vádolják. Ők csak zsidóellenesek, de semmiképpen nem antiszemiták. Az arab népeknek semmi kifogásuk ellene, hogy rájuk a szemita gyűjtőfogalmat használják. Az ellen azonban erélyesen tiltakoznak, hogy a vér- és nyelvrokonaik közé a zsidókat is odasorolják.

Szemfényvesztés az is, hogy az antiszociális magatartásukat bíráló honfitársainkat zsidóellenesnek állítják be, mert **sem a zsidóságukat, a zsidó mivoltukat kifogásolják.** Az ugyanolyan veleszületett adottság, mint a magyarnak a magyar, a németnek a német, azaz ezért senki el nem marasztalható. Ám ez önmagában az égvilágon semmire fel sem jogosíthat, és az ellentmondások éppen ezen a ponton kezdődnek, mert **a zsidóság nagy része kimondottan faji alapon tart igényt megkülönböztetésre**, ahogy ezt a vallási tanításaik előírják, amikor pedig megkülönböztetik őket, akkor meg azt kifogásolják! Tehát ebben sem mi tévedünk. Ha akadnak is, akik zsidóznak, a legtöbbször ők sem azért zsidóznak, mert mint fajt nem szeretik a zsidókat, hanem a mohóságuk, kapzsi-

ságuk, telhetetlenségük, lenéző és rasszista magatartásuk miatt. Ha a pirézek gyűlölnék, néznék le őket és neveznék antiszemitának, nácinak, zsákmányolnák ki őket és akarnának uralkodni az országukban (sőt elfoglalni), akkor pirézelnének! De mert mindezt nem a pirézek teszik, hanem a zsidók, ezért zsidóznak. Ahogy a zsidó nyomulástól szenvedő más népek is.

A nemzetközi közösség példás nagylelkűséggel a zsidóknak a palesztin nép terhére hazát adott. Izraelnek ezért hálásnak kellene lennie, védelmeznie kellene a nemzetközi jogot, békében kellene élnie a szomszédjaival, de mindennek az ellenkezőjét teszi; amilyen mesterségesen hozták létre, olyan mesterséges politikát folytat és folytattat a diaszpóráival más országokban. A zsidóság jelentős része nem törekszik Izraelbe, pedig hát az államukat éppen a cionizmus (a zsidóság Izraelbe gyűjtése) eszméjét támogatva hozták létre. Mára e tekintetben is fura helyzet alakult ki, mivel az ilyen értelmű cionizmus nem is annyira a zsidókat jellemzi, hanem azokat a népeket, amelyek szeretnék, ha a zsidók a saját hazájukban, Izraelben települnének le. Ha így nézzük, a világ népei, a magyarok is, cionistábbak, mint maguk a zsidók. **A cionizmussal sincs tehát minden rendben.**

Nem is lehet más végkövetkeztetést levonni, mint hogy **a zsidósággal kapcsolatban semmi sem az, aminek láttatni akarják, semmi sem úgy van, ahogy el akarják hitetni.** Amit ma antiszemitizmusnak neveznek, annak csak ellentmondásos, de inkább manipulált vonatkozásai vannak. És van még egy, ami talán a legérdekesebb. Azok, akik fegyverként használják, vagy vakon ismételtetik, soha nem elemzik, egyszerűen csak géppuskaként köpködik magukból, de a leglényegesebből, **az okairól, soha egy szó nem hangzik el.** Márpedig senki nem születik antiszemitának, az antiszemitizmus nem jelenik meg csak úgy a semmiből, minden ok nélkül. Kialakulásának okai vannak. Ámde hallott-e valaki valamit ezekről az okokról? Az antiszemitizmus ellen harcolók tettek-e említést egyszer is arról, hogy **az ókortól kezdve máig** mi váltotta, váltja ki a zsidóellenességet? Miért nem szól senki arról, hogy mik voltak az okai a pogromoknak a cári Oroszországban és más országokban, mi volt az oka magának a holokausztnak, és mi az oka annak, hogy a zsidóság szinte minden országban problémákat okoz ma is. Miért éppen körülöttük, vagy velük kapcsolatban keletkeznek bonyodalmak, és főleg miért csinálnak eget-földet rengető ügyet a legkisebből is. Végző soron tehát még a valós zsidóellenességért sem azok okolhatók, akik tanúsítják, hanem akik a magatartásukkal kiváltják. Évszázados sajátos, az államalkotó népek érdekeitől elkülönülő idegen törekvésekkel szembeni jogos nemzeti ellenállásról van szó.

Magyarországon sincs antiszemitizmus, csak a minket célba vevő zsidó erkölcstelenség, a másokkal szembeni lelketlenség, a talmudista faji felsőbbrendűség elutasítása, s hazánk védelme az elzsidósítással szemben, és az növekszik is. Ámde mindennek az előidézője a zsidóság rasszista vezetőinek magyarelles magatartása és ön-

sorsrontó politikája. Így ezért sem a magyarok, hanem ők maguk hibáz-tathatóak.

A kormány önmaga alatt vágja a fát

Képtelen helyzet alakult ki. A kormány sok kérdésben teszi a dolgát közvéleményünk elégedettségére. Állja a sarat a nagyrészt zsidó kötődésű külső és hazai támadásokkal szemben, bár az álszocialista és neoliberais hazaárulás ellen (a világban, az EU-ban és itthon) keveset tehet. A rezsi-csökkentés, a devizahitelek segítése, a fellázított tanuló ifjúság hóbör-gésének rugalmas kezelése, s néhány más intézkedés, akkor is, ha a tő-kés rendszerben nem mindig teheti az elvárt következetességgel, hoz sza-vazatokat. Sokan szeretnék segíteni a kormányt, a belső feszültségeket kiváltó zsidó és cigány nyomulással szemben is, de nem hagyja, hogy se-gítsünk neki. Ez pedig önmagában több szavazatot visz el, mint hoznak az említett intézkedések. Ne álltassa magát senki azzal, hogy ez túlzás. Az eddigi példákhoz hasonló irányultságú, azaz jóakarató, de idegen érdekek védelmére irányuló – ténylegesen a magyarsággal szemben ható, a ki-sebbségeket és a másságokat indokolatlanul ajnározó – kijelentéseivel és intézkedéseivel ugyanis önmaga alatt vágja a fát.

Szemléltetésül elemezzünk részletesebben egyetlen közelmúltbeli példát, amelyre sokan emlékezhetnek. A Mazsihisz tényszerűen ellenőriz-hetetlen indulatos közleménye szerint 2012 júniusában valaki az utcán állítólag kijelentette Schweitzer főrabbinak, hogy „utálok minden zsidót”. Bár a főrabbi a Népszabadságban úgy fogalmazott, „*nem is emlékszem, melyik szót használta*”, és a Mazsihisz elfogult közleményén kívül **semmi-lyen bizonyíték** nem került elő.

Ilyen helyzetben lezárják az ügyet világ minden táján. Nem úgy ná-lunk. Közvéleményünk elhűlve látta, hogy a történelmi egyházak jelenlegi, a saját híveiktől elidegenedett, politikailag másfelé hajló vezetői közös nyilatkozatban ítélték el a bizonyítatlan esetet, amely nem szolgált rá „ágyúval verébre” horderejű támadásra, még akkor sem, ha tényleg úgy és az történt, amit a Mazsihisz állít. A Helsinki Bizottság, a nem magyar irányítás alatt álló civil szervezetek, a neoliberais és álszocialista ellenzék, késlekedés nélkül csatlakozott e templomon kívüli zsolozsmához. Ám leg-lehangolóbb az volt, hogy a szomszéd országokban ismétlődő magyar-verésekkel, a magyarság elleni szüntelen antiszemitázással szemben a legtöbbször némának maradó kormánytényezők – sajnos, lelkiismeretlenül belezavarták az akkor még alighogy hivatalba lépett köztársasági elnököt is – fennkölt nyilatkozatban ítélték el „az esetet”, mintha eget-földet ren-gető tragédia történt volna. Tették ezt kiérezhető **magyarelles fel-hanggal**, azaz szolgálai készséggel segítettek a Mazsihisznek, hogy bolhá-ból elefántot csináljon, sokadszorra is rossz hírért keltse országunknak. Fá-jó! Még fájóbb, hogy ugyanezen napokban a rendőrök szükségtelenül bán-talmaztak egy arab sakkozót, aki maradandó sérüléseket szenvedett, vi-déken pedig sokadszorra gyilkoltak a cigányok, ám ezekre e szervezetek

és személyek közül egyik sem reagált. Pedig **hasonlíthatatlanul súlyosabb, bizonyított és emberi áldozattal járó** esetek voltak. Különösen fájó, hogy e jelenségek azóta is folytatódnak, s egyszer sem emelték fel ellene a szavukat!

Ezért hát ne minket, hanem önmagukat hibáztassák, ha közvéleményünkben olyan benyomás keletkezik, azért hallgattak, mert ott csak arab és magyar volt az áldozat.

Politikusaink ékesszólóan hadakoznak ugyan kettős mérce ellen, amit helyesen és jogosan tesznek, ám keveset ér, ha a gyakorlatban megbuknak. Nem látnak, vagy nem akarnak átlátni „az egyenlőbbek” üzemszerűen begyakorlott fondorlatain. És mit kapnak érte. Az antiszemita zók egyik vezéralakja, Révész Sándor a Népszabadságban „Fene a gesztusukat” eleve lenézést tükröző című kirohanásában „értékeli”; a gondolatmenet nehezen követhető, de az első és az utolsó mondat érthető: „A Schweitzer József főrabbinak tett gesztusok ára nulla. ... Ilyenkor teszik az ingyen gesztusokat azok, akiknek a rasszizmus elleni fellépés egyébként semmilyen árat nem ér meg. Rendes esetben az ilyen könnyű gesztus bónusz. Azoknak, akik tisztességesen megharcolják harcaikat az embertelenséggel. Az említett kormánytényezők nem tartoznak közéjük.” Íme, a fizetség azért, hogy a Mazsihisz ellenőrizhetetlen nyilatkozata eleve utasítást jelent egyes politikusok részére, akiket pedig mi saját képviselőinkként állítottunk fontos posztokra. (Zárójelben jegyzem meg, mert szinte hihetetlen, de az Interneten szélteben-hosszában kering egy elborzasztó idézet, amelyet Schweitzer úr állítólag 2000-ben tett, feltehetőleg egy konferencián: „Önök magyarok, kelet Európa szégyene. Egész életemet arra fogom szentelni népemmel együtt, hogy Önöknek ott ártsak, ahol tudok”. Bizony, a békés jövőnk érdekében, nem ártana tisztázni, hogy ez tényleg elhangzott-e, vagy provokációs/önprovokációs céllal terjesztik).

Az Alaptörvény, de még az említett Btk. 269/C sem írja elő, hogy bármely nemzetet szeretnünk kell. Népünktől elidegenedett politikusok a történelem folyamán próbálták elérni, hogy szeressük az osztrákokat, németeket, szovjeteket, izraelieket, amerikaiakat, de csak ráfizettünk. **Az ember nem szeret, és ne is szeressen, egyetlen nemzetet sem, csak a sajátját. A többit tisztelje. Egyformán, és szigorúan kölcsönösségi alapon. De semmiképpen nem rendeletre. Ugyanezt várja el azoktól, akiket képviselőiül választott.** Ezért ellenérzéssel fogadja, hogy egyesek könnyedén hajlanak a saját nemzetük alaptalan elmarasztalására, s haptákba vágják magukat a nemzetidegen érdekek előtt. Legalább követnék Schweitzer főrabbi említett nyilatkozatában tett valóban bölcs megállapítását: „A gyűlölet nem ma keletkezett. Ennek megvannak a gyökerei, amelyek ideológiai, gazdasági és politikai jellegűek lehetnek.” Pontosan erről van szó! Csakhogy ha valaki elkezd bolygatni az okokat, a kisebbségi rohamcsapatok antiszemizmussá nyilvánítják, kampányt indítanak ellene, **s egyes politikusaink és hatóságaink, ismét az antiszemita zók oldalára állnak.**

Még oly képtelen eljárás is előfordul, hogy zsidó vonatkozású politikai kérdésekben bíróságokkal hozatnak magyarokat elmarasztaló inkvizíciót idéző ítéleteket, amelyeket nagyon is érdemes lenne ismertetni és

elemezni, de itt nincs rá hely. Ám, a horderejénél fogva, egy másik ügyre mégis ki kell térni. A kormányzervek folyamatosan és komoly intézkedéseket foganatosítottak és foganatosítanak a fegyvertelen Magyar Gárda ellen, amely pedig a szövetséget kínált a rendteremtésben. És vele együtt a kormány, ha nem is két hét, de két hónap alatt rendet tudott volna teremteni. A Magyar Gárda nélkül azonban két év alatt sem sikerült, és a kormánynak egyedül nem is fog menni, mert ma a rendnek túl sok az éppen általa hatalmi pozíciókba segített ellensége, az ellenszolgáltatást nem igénylő kínáló szövetségesekről meg nem vesz tudomást. Felmerült Cigány Gárda létrehozása, de a kormány részéről nem volt ellene nyilvános állásfoglalás. Nemrég Tett és Védelem néven létrejött a zsidó gárda (fegyveres rokonszervezete, az In-Kal már régen uralja a biztonsági helyzetet), de a kormány részéről ellene sem hangzott el egy szó sem. Lehet, hogy nem ez a helyzet, de e tényekből az a következtetés vonható le, hogy nem a gárdával, mint olyannal van baj, hanem azzal, hogy **magyar**. Ha ez mégis félreértésnek bizonyulna, az illetékesek máris túl sokat vártak az elosztásával. Mert hogyan van az, hogy Magyarországon a zsidó Élet Menetét és hasonló rendezvényeket nyugodtan lehet szervezni, de a magyar élet védelmére szervezett menet, sőt még a rendteremtési akarat is törvénytelen és üldözendő?

Mindeközben hallunk olyasmiket is, hogy a kisebbségek a történelmi tapasztalatok alapján joggal tarthatnak attól, hogy ők lesznek a bűnbakok. – Ebből azonban értelemszerűen ismét csak az a negatív következtetés vonható le, hogy mi magyarok legyünk csak továbbra is a bűnbakok és az áldozathozók. A történelmi tapasztalatok bizonyítják is, hogy mindig a mi rovásunkra oldották meg a kisebbségek és másságok megjátszott félelme és rettegése csillapítását. Mondjon valaki példát rá, hogy a második világháború után nem a magyarság pénzén és rovására oldották meg a kisebbségek, sőt az utóbbi években a másságok mondvacsinált rettegésének az enyhítését, sőt munkával meg nem szolgált, állampolgári magatartással ki nem érdemelt nagyobb jólétének a feltételeit.

Beszélnék a kisebbségek méltóságáról is. Bejegyzett zsidó kisebbség azonban nem létezik Magyarországon. A zsidóság fogalma sincs meghatározva; ők nem tartják önmagukat sem kisebbségnek, sem nemzetiségnek, sem vallási felekezetnek, államalkotó népességnek sem, legkevésbé a magyar nemzet részének (Akkor sem, ha egyes politikusok így udvarolnak nekik), hanem a helyzethez igazodva, mindig az előnyökkel járó választják. Más szóval, eleve kirekesztik magukat a magyarságból, az iskolától a temetőig. **Velük kapcsolatban csak egyetlen dolog biztos, és pedig, hogy zsidók. Erre sem kiáltson senki sem zsidózást, mert ezt sem mi állapítjuk meg, hanem minduntalan ők hozzák a tudomásunkra, hiszen nyíltan ezen az alapon támasztanak eltúlzott igényeket mindenkivel szemben és támadnak másokat.** Ráadásul a 2011-es népszámlálás adatai szerint mindössze tízezren vallották magukat zsidónak; ez összecseng a Népszavában megjelent interjúval, ahol bevezetik a „zsidónak minősülő személyek” fogalmát, hogy még nagyobb zavart és átláthatatlanságot vigyenek a kérdésbe. A tízezres számot senki el nem hiszi; ismét arcátlan manipulációval állunk szemben. Ha ennyien lenné-

nek, zsidó közkatona nem is lenne a mini hadseregünkben; de lehet, hogy nincs is. Akkor oda meg minek kell immár két tábori rabbi is? É sorolhatnánk vég nélkül az alaptalan és indokolatlan zsidó betolakodás, felsőbbtség és elsőbbség példáit, amelyek mindig a magyarellenes irányába mutatnak.

Akik a politikai pozíciójukkal, kétes módon szerzett vagyoni befolyással visszaélve, aljas szándékból meggyalázzák a szólás- és véleménynyilvánítás szabadságát, azokat el kell távolítani a vezető pozíciókból, hogy ne tudjanak úrrá lenni népünk felett, s szellemi és fizikai bilincsbe verni az országot. Akik telhetetlenségük védelmében gyűlöletbeszédtörvényeket alkotnak, azok aljas, hamis, hazug, nyereszkes emberek, szervezetek. Kíméletesen, de ki kell iktatni őket a politika világából, mert nem becsületes munkával akarnak jogtalan előnyökhöz jutni. **Különbőlők iktatják ki kíméletlenül a magyarságot a saját hazájában, ami már folyik is! Faji alapon!**

Minden nemzet a vele született tulajdonságoknak megfelelően alakítja az életmódját, a másokhoz való viszonyát, s ennek megfelelően alakul a politikája is. A zsidóság – éljen a világ bármely országában – önmagát kiválasztottnak tartja, s e tévhitre alapozva előjogokat követel és kényszerít ki. Nem vagyunk egyformák, még azzal is megbékülünk, hogy a teljes egyenlőség nem valósul meg, de egyenrangúak és egyenjogúak vagyunk. A velünk élő nem-magyarok előharcosai azonban éppen ezt nem ismerik el, hanem **követelik, hogy őket sajátmagunknál is fontosabbnak tekintsük, előnyösen megkülönböztessük, s ezt hirdessük, sőt még törvénybe is foglaljuk.** Ezen az alapon már azt is sértésnek veszik, ha ugyanazokat a követelményeket és elvárásokat támasztják velük szemben, mint minden más állampolgárral szemben; eleve – azaz faji alapon – alacsonyabb rendűeknek tekintik az őket befogadókat.

Külföldi szövetségeseikkel együtt politikai korrektséget is követelnek, de önmaguknak eszébe sem jut, hogy politikailag korrektek legyenek. Az emberi korrektségről meg eleve el is feledkeztek. Köszönetet mondhatnak a rendszerváltás utáni magyar kormányoknak, hogy ezt szóvá sem teszik, sőt szinte istenítik a zsidóságot. Úgy látszik, megvan az eredménye annak, hogy a vezető politikusok fontos országokba nem látogatnak el, de Izraelbe sorban elzarándokolnak, lehetőleg többször is.

Akármerre nézünk, a magyarellenesség intézményesítésére utaló jelenségekbe ütközünk. Ám senki, még az esetleg más valós szempontokra hivatkozó kisebbségek és másságok, de **kormányzatok sem várhatják el, hogy ezzel szemben közömbösek maradjunk.** Vagy megértik, vagy nem. Az eddigi történelmi tapasztalatok alapján, sajnos, inkább az feltételezhető, hogy nem értik meg. Azt mégsem zárhatjuk ki, hogy ha nem is képesek túllépni önmagukon, a növekvő felháborodás talán megfontolásra készítheti őket, és a közös békés jövőnk érdekében, még ha kényszerűen is, de tesznek lépéseket. Ám mindebből nekünk le kell vonni a következtetéseket, és intézkedéseket kell foganatosítanunk, s kikényszerítenünk.

Illetékesek, és Illetéktelenek! Hozzanak bennünket lehetetlen helyzetbe: járjanak el olyan egyértelműséggel, hogy még rosszindulattal se lehessen semmi magyarellenességet rájuk fogni.

Magyar ország-e még Magyarország?

Szívfájdító, hogy e kérdést jobboldali kormány alatt kell feltenni, hiszen a jobboldal általában nemzeti beállítottságú, szemben a rendszerint kozmopolita beállítottságú szocialista-neoliberális kormányokkal. Afelől sincs, ne is legyen kétség, hogy nem a jelenlegi kormány juttatta ide országunkat, hanem az MSZP-SZDSZ koalíció. Mivel azonban a bevezetőben említett külső és belső erők mostanra fokozták kritikussá a helyzetet, nincs helye a mellébeszélésnek, amivel csak súlyosbítanánk, átláthatatlannabbá tennénk mindent, s ártanánk minden félnek.

Hallgassunk bele a napi hírközlésekbe, közéleti-politikai megnyilvánulásokba – az ellenzék fórumairól nem is beszélve – alig esik szó róla, hogy itt a magyarság él. Megállás nélkül hallunk viszont, és minket vádlón, az antiszemitizmusról, a holokausztról, a velük kapcsolatos bocsánatkérési és jóvátételi követelésekről, általában a zsidók igényeiről, s mindezzel párhuzamosan a cigányság, valamint a másság hasonló és igencsak növekvő természetellenes igényeiről. És már be van tervezve, hogy nemcsak ez évben, hanem 2014-ben is folyamatosan ezt fogjuk hallani.

Lassan odajutunk, ha valaki véletlenül nyilvánosság előtt a magyarokról találna beszélni, lesz, aki rákérdez, hogy azok kik? Idővel pedig már nem is lesz tanácsos ilyen kérdést feltenni, hiszen a magyarság említése már ma is burkolt zsidózásnak minősül. Szembe is kell néznünk a valósággal: a fentiek, s ezer más ügy és jelenség miatt az elmúlt években **országunk még a semleges szemlélő szemében sem magyar országnak, hanem egyre inkább zsidó országnak tűnik**, második Izraelnek, amivé akarják tenni. Mindennek ugyanis ez lehet a végső, egyre nyíltabban értésre is adott célja. A történelem folyamán cionista vezetők nemegyszer nyíltan bejelentették igényüket Galíciára és Magyarországra. Itthon, évekkel ezelőtt, Csurka István dokumentált elemzésesei hívták rá fel a figyelmünket, hogy hamarosan palesztinok lehetünk a saját hazánkban. Különösen, ha folytatódik a betelepülés és valósnak bizonyulnak a kitartóan fennmaradó cáfolatlan hírek a további jelentős betelepülésről szóló titkos egyezményekről. Izraelben járt magyar turisták számoltak be a sajtóban róla, hogy a tel-avivi repülőtéren, de más helyeken is, láttak olyan feliratokat, hogy „Tanulj magyarul. Új hazánk – Magyarország!” A Duna Teraszt izraeli lakóparkként hirdetik Izraelben. Az sem véletlen, hogy Mi országunk címmel indítanak sorozatot a Bálint utcai zsidó értelmiségi központban. Ne legyünk hiszékenyek, sem gyávák. Akárki állítja, ne higgyük, hogy barátaink azok, akik immár hagyományosan ellenségesen nyilvánulnak meg velünk szemben, minket korlátoznak abban, hogy magyarként éljünk a saját országunkban. Még azt sem halljuk tőlük, hogy párbeszédet akarnának; szinte mindig tiltakozás, igénybejelentés, vagy követelés formájában fogalmaznak; éreztetik, hogy eleve felsőbbrendűnek tartják magukat.

Mindennél beszédesebb, hogy májusban Magyarországon tartották a Zsidó Világkongresszust. A hírt onnan tudtuk meg, hogy Feldmájer Péter, a Mazsihisz elnöke, Jeruzsálemben közölte az MTI tudósítójával: „A Zsidó Világkongresszus különös figyelemmel követi a magyarországi zsidó közösség életének a történéseit. Ezt jelzi, hogy **a szervezet hosszú idő után először nem Jeruzsálemben, hanem Budapesten tartja a közgyűlését** májusban mintegy ötszáz fő részvételével”. Ronald S. Lauder, a Zsidó Világkongresszus elnöke (a sukorói „telekcsere” egyik szereplője) hasonló értelemben nyilatkozott a Süddeutsche Zeitungnak, hozzátéve, hogy **a kongresszus színhelyéről ők maguk döntöttek (azaz, nem a magyar hatóságok) és ezt „erőteljes jelzésnek” szánták!** A ZSVK Végrehajtó Bizottsága ezt megelőzően Thessalonikiban tartotta ülését, ugyancsak „erőteljes jelzést” adva a görögöknek az általuk szélsőjobboldalinak nevezett párt előretörése miatt, azaz nyíltan beavatkozva a görög belügyekbe. A magyar zsidóságot képviselő Zoltai Gusztáv, a Mazsihisz ügyvezető igazgatója és Feldmájer Péter „ismertette a magyarországi egyetemeken tapasztalható, egyre erősödő zsidóellenes hangulat jelenségeit, továbbá azt is, hogy a magyar kormányzat nemcsak a Horthy-korszak vezető embereit akarja példaképként állítani a magyarság elé, hanem március 15-én a nemzeti ünnep alkalmából kitüntetések adományoztak közismerten rasszista nézeteket valló embereknek is.”

Már itt felmerül a legfontosabb kérdés: ha az is történe Magyarországon, ami e vádokban elhangzik, az kifejezetten magyar belügy, amihez senkinek semmi köze. Főleg nem a Zsidó Világkongresszusnak, amely nem állam, nem nemzetközi szervezet, de még csak nem is nemzeti egyesület, hanem faji alapon összeverbuválódott testület. Ha másokról lenne szó, ők maguk is úgy mondanák, hogy rasszista szervezet. Mivel ez tagadhatatlan, mi úgyszintén elfogadhatjuk, ám ennek tudtával még kevésbé tetszik, hogy betolakodtak hozzánk. Mi ugyanis nem vagyunk rasszisták és – mi tagadás – nem is szeretjük a rasszistákat. (Egyébként nem ez volt az első értekezlet, amelyet zsidó szervezetek Magyarországon tartottak, saját biztonsági szolgálatuk felügyeletével, csak előző kormányaink „kíméletesen” elhallgatták előlünk).

Mindezen előzmények ellenére, közvéleményünket megbotránkoztatva (és miután más forrásokból már napvilágra került) kormánytényezőik örömeiket hangoztatva jelezték, hogy nálunk rendezik a Zsidó Világkongresszust. A Hír tv-ben egy kormánytisztviselő közölte, a kongresszus Magyarországon rendezését dicsőségnek tartja, egy másik vezető politikus pedig, hogy a kormány megtisztelőnek tartja. Ők tarthatják annak, de akkor elkülönülnek a magyarság álláspontjától. A hasonló hajbókoló kijelentésekből ugyanaz a szolgálalkúság kandikál ki, mint amikor Izrael nem kívánatos személynek nyilvánította az Országgyűlés elnökét arra, hogy a tel-avivi Wallenberg-ünnepségen képviselje országunkat, s erre mi – nemcsak a nemzetközi gyakorlatban ilyenkor szokásos viszontválaszról, hanem még a neheztelésről is elfeledkezve – még magasabb szinten, a köztársasági elnökkel képviseltettük magunkat. **Ilyen horderejű kérdésekben, s ezen a szinten, a hasonló eljárás nemcsak az egyéni, hanem a nemzeti önbecsülés feladását is jelenti.**

Az ember ezt megjegyzi, akkor is, ha nem szól ellene azonnal.

Egyébként miért nem ott tartják a világkongresszust, ahol valóban – s ott is okkal – dühöng az, amit ők antiszemitizmusnak neveznek, holott csak zsidóellenesség, mint például az arab országokban? Miért nem próbálkoznak Kairóval? Ott nyílna remek alkalom harcolni a zsidóellenesség ellen. De kísérletezhetnének nyugodtabb helyekkel, mint Párizs, vagy Berlin, ám még alkalmasabb hely lenne Birobidzsán.

Ilyen előzmények után egyáltalán nem tűnt hazafiasnak, sem demokratikusnak, hogy a belügyminiszternek meg kellett akadályoznia „minden olyan tüntetést, szervezkedést, amely sérthetné a Zsidó Világkongresszus budapesti tanácskozására látogató vendégek és a magyarországi zsidó közösség emberi méltóságát”.

A kongresszus igazolta is az előzetesen körvonalazódott fenyegetéseket. Vezetői megtették, amit vendégként más népek képviselői meg nem tennének. A magyar miniszterelnök annak rendje-módja szerint üdvözölte a látogatókat, kívánva, hogy érezzék magukat otthon, ám ők nemcsak elfeledkeztek róla, hogy vendégségben vannak, hanem éreztették, nem is vendégként, hanem felügyelőként, felettesként érkeztek. Nemcsak pökhendien visszaéltek a vendégjoggal, hanem kihívóan lenéztek és kioktatták vendéglátóikat. „Irányelveket” fogalmaztak meg Magyarország számára. **Belügyeinkbe nyíltan beavatkozva, országunk szuverenitását megsértve, nyíltan felszólították a kormányt egy 17%-os parlamenti párt, a Jobbik elszigetelésére, eltávolítására. Ez már messze túlesik a vendégjogon, a magukat uralmon lévőknek érzők hatalmi arroganciája. Mi több, a kongresszus közleményben bírálta Orbán miniszterelnököt, hogy „nem nézett szembe a probléma valódi természetével”.**

Bár mi egészen más szempontból tekintünk a dolgokra, de e megfogalmazás tőlünk sem teljesen idegen. Mint ahogy, ugyancsak a másik oldalról nézve, osztjuk azt a megállapítását is, hogy „a gonosz diadalához nem kell más, csak hogy a jók tétlenek maradjanak”. Hiszen igencsak elgondolkodtató, hogy egyetlen „jó” magyar politikus nem akadt, aki megálljt mondott volna, sőt, ha nem is fújták a nótát, de mintha ugyanezt a dallamot dúdolgatták volna.

Szerencsére maguk az érintettek korrekt módon, világosan és érthetően kimondták, amit a magyarság nevében, mint a legkevesebbet, válasszul el kellett mondani.

Mintha egyesek időnként fordítva ülnének a lovon, nem veszik észre, hogy a kongresszus Budapesten rendezése a nyíltan meghirdetett magyarellenes vádakkal eleve sérti a magyarok méltóságát, s a kialakult helyzetben fenyegetésnek, sőt terepszemlének is tartható, azaz nemzetbiztonsági kockázatot jelent. Ez bizony olyannyira nyilvánvaló politikai hiba és bűn egyszerre, hogy akadhatnak, akiknek még a hazaárulás is eszébe jut. Merthogy mit látnak? Lehet tiltakozni a kormány intézkedései ellen, naponta lehet követelni a megbuktatását, a Népszava minden nap szó szerint közölheti, hogy „Orbánnak mennie kell”, az ATV Újságíró klubja rágalmozhatja a miniszterelnököt, az EU-ban dolgozó magyar (magyar?) képviselők kezdeményezhetnek intézkedéseket Magyarország ellen, a zsi-

dóság képviselői itthon és Nyugaton bármilyen váddal előállhatnak a magyarok ellen, lehet becsmérelni a keresztényeket, **a sajtóban lehet „tematizálni” még Orbán Viktor meggyilkolását is, de a zsidó politikai behatolás és kialakuló szellemi terrorizmus ellen nem lehet még szólni sem?**

Ilyesmi nem szerepelt a választási ígéretekben. Az sem, hogy a kormány a saját népének véleményét felülbírálja, s egy másik nép nyíltan meghirdetett felsőbbrendűsége előtt hajol meg. Magyarellenesség, embertelenség, és a saját szerep félreértése, ha valaki erre ismét azzal a vádaskodással áll elő, hogy ez antiszemitizmus. Önmagát leplezi le. Kiderül, hogy melyik oldalon áll. Akik most **a megbízásunkból illetékesek**, lássák be már végre, passzivitásuk és hajbókolásuk e kérdésben az ő ellenük is működő magyarellenés erőket segíti. Lehet, nekik még nem tűnt fel az sem, hogy **az országunk javát szolgáló minden, de minden intézkedésüket bíráló, sőt bűnös módon akadályozó ellenzék az „antiszemitizmus” kérdésében hallgat. A hallgatás pedig egyetértés!** Vészjósló, ha pont ebben a kérdésben alakulhat a nagykoalíció.

A Fidesz-KDNP a választási ígérete szerint a legfontosabb kérdésekben nemzeti konzultációt ígért. Javukra szól, hogy ezt jó néhány fontos kérdésben be is tartották. (Az MSZP-SZDSZ koalíciónak ilyesmi eszébe sem jutott, ezért – mindennek ellenére – 2014-ben jól gondoljuk meg, hova húzzuk az x-et). Az itt jellemzett magyarellenés mesterkedések közepette a Zsidó Világkongresszus helyszínének kérdésében a kormány önmagát szorította korlátotok közé, a jövőre vonatkozóan is, mert hasonló kérésekre már nehezebben mondhat nemet. Nemzeti konzultációt kellett volna tartani. Közvéleményünk minden bizonnyal hálás lett volna érte, s a kormány jelentős, többoldalúan forgatható politikai tőkét kovácsolhatott volna belőle. A kongresszus és a körülötte keltett, a városközpont életét napokra felforgató felhajtás, az izraeli titkosszolgálati és katonai erők tömeges jelenléte, magyar belpolitikai szempontból a zsidóellenesség növekedésén kívül még annyi eredménnyel járhatott, hogy a Fidesz veszített a népszerűségéből, ami pedig nem érdeke a népi-nemzeti erőknek. Nyilván nem volt a kormánynak sem célja, de ezt most már el kell könyvelnie. Hiszen a szépítgető bejelentések ellenére, egyértelművé vált, hogy provokációról, fenyegetésről és behatolásról van szó. Ugyanis a zsidók talán sehol a világon nem élnek ilyen jólétben, ennyi előnyt élvezve az őket befogadó lakossággal szemben, ám tudtukra adták, ennél is sokkal többet akarnak! Volt, aki Magyarország megsemmisítéséről beszélt! A világkongresszus állásfoglalásaiból egyszersemindenkorra le kell vonnunk a következtetéseket. Sajátmaga, országa és népe védelmében ezt a kormánynak is teljes egyértelműséggel, és minél előbb meg kell tennie.

Mindezek ismeretében akár utólag is országos tiltakozó akciók indulhatnak. És induljanak is, mert **bizonyos erők azt akarják elérni, hogy ez a kilencvenháromezer négyzetkilométeres csonka haza se maradjon magyar!**

Mintha mindez nem lenne elég, megalakult a Magyar Holokauszt-2014 Emlékbizottság. Ritka torzszülött elnevezés. Mert nézzük csak, mit jelenthet? Nem létezik a történelemben magyar holokauszt, s ilyen kifejezés a történetírásban sem honosodott meg. Azt jelentheti – mert a szerencsétlen megfogalmazás miatt így is lehet értelmezni – hogy 2014-ben viszont majd lesz magyar holokauszt. És erre, előrelátóan, létrehoztak egy emlékbizottságot. Magukra vessenek, akik szolgálai igyekezetükben ennyire homályosan fogalmazznak. Az pedig többoldalú diplomáciai melléfogás, hogy az USA, Izrael, Németország és Ausztria nagykövetei is tagjai e bizottságnak. A nagykövek a fogadóországukban nem vállalhatnak semmiféle közszolgálati szerepet. Sajnos, a bizottság vezetője, egyebek miatt becsülendő vezető politikusunk, kijelentette: „A szembenézés és a bocsánatkérés esztendejének kell lennie 2014-nek, ... a holokauszt emlékére az emlékezés parancsának és a felejtés tilalmának törvényerőre emelését jelenti, a bocsánatkérést pedig a nemzeti identitás részévé kell tenni.” A támadás látszatát is elkerülve, de személyre szóló tekintet nélkül ki kell mondani: **ha ez megvalósulna, a nemzetünk nem létező kollektív bűnösségének intézményesítése lenne! Magyar Benes-dekrétum féleség, amelyet mi magunk hoznánk meg sajátmagunk ellen.** Magyarságunk és állampolgári öntudatunk nem függhet attól, hogyan viszonyulunk a zsidóság történelmének eseményeihez. A magyar nem attól igaz magyar, mert zsidókat mentett, avagy isteníti, vagy gyűlöli a zsidókat, hanem attól, hogy szereti a saját népét és kiáll érte azokkal szemben, akik idegen lelkiületűvé akarják átnevelni, legyenek zsidók, vagy magyarok. Velük szemben kell a zéró-toleranciát alkalmazni, nem a magyar rendteremtő akarattal szemben.

A magyar politikában nem lehet, ne is legyen zéró tolerancia semmi mással csak a magyarellenességgel szemben! Amíg nem hirdetnek és érvényesítenek zéró-toleranciát a magyarellenességgel szemben, addig nincs helye semmi egyéb izmussal szembeni zéró-toleranciának. Nincs ennél természetesebb, sem parancsolóbb követelmény egyetlen demokratikus országban sem. (Próbálná valaki Izraelben a politikai követelmények között a magyarellenesség elleni zéró-toleranciát az első helyre állítani!) Minden más tolerancia – és immár zéró nélkül! – csak ennek a maradéktalan teljesítése és teljesülése után, kellő megfontolás alapján jöhet. Ez politikai abc, amit **minden magyar állampolgártól meg kell követelni** a kisebbségektől kezdve a kormánytagokig.

Ennek szellemében az ilyen, remélhetőleg csak átgondolatlan, de kártékony szándékok ellen nemcsak állampolgári jogunk, hanem kötelességünk, sőt létérdekünk tiltakozni. **Legyünk benne biztosak, nem velünk van baj, ha felháborodunk a sokasodó hasonló törekvéseken, de baj van velünk, és tragédiánkká növeljük a bajt, ha nem háborodunk fel!**

A magyar társadalmi és kormányzati akarattól függetlenül **kritikus pont közelébe értünk tehát, ahonnan vagy lesz erőnk vissza-**

fordulni, vagy az események tragédiába torkollhatnak. A leghatározottabban, elodázhatatlanul társadalmi és kormány szinten összehangolt intézkedéseket kell fogantatosítani a magyarság védelmére. Eljutottunk oda, hogy a zsidó polgári és egyházi vezetők állandóan növekvő óhajainak való megfelelési kényszer felülírja a jogállami törvényeket. Egy tapodtat nem szabad tovább hátrálni, mert államunk, nemzetünk gyalázatosnak nevezése, amiatt, hogy nem tudta megvédeni a zsidókat a deportálástól olyan körülmények között, amikor önmagát sem tudta megvédeni, vagy ennek szó nélkül hagyása, s **minden más engedmény az egyenlőbbek szemében már szerzett jog. A másnapi követeléseik már e határról indulnak! Ezt a telhetetlenséget a Zsidó Világkongresszus otromba nyilatkozata bizonyította is. Így szorulunk állandóan vissza.** Ennek egyetlen logikus végkövetkezménye lehet. Mi leszünk miattuk és helyettük egyben a tettesek és az áldozatok is. Ugyanezt évszázadok óta folytatják számos más országban is. A kormány két oldalról is maga alatt vágja a fát: egyrészt önmaga hoz létre saját magát és a magyarságot akadályozó precedenst, amire hivatkozhatnak, másrészt gyengíti a kétharmados tárogatottságát, önmaga készíti elő a fülke-ellenforradalmat. Pedig a kétharmados választói fülke-forradalmat nem ezért csináltuk. Mi magyar választók, és nem valamely párt. S ha szükséges, megcsináljuk a forradalmat a fülke-forradalmon belül is. Különben a fülkén kívüli, a nemzeti akartunkat semmibe vevő idegen indíttatású és lojalitású ellenforradalom kekedik felül, és semmisít meg bennünket a kétharmados felhatalmazás birtokában a kisebbségek és a másságok magyarelles és természetellenes törekvéseivel szemben oly kíméletesen eljáró kormánnyal együtt.

Országos bosszankodás, panasz, tiltakozás eddig is volt, maradjon is meg, sőt terebélyesedjen, de **tett hiányában ma már arra sem elég, hogy lassítsa a helyzet romlását.** Népünk, nemzetünk törekvései és a kormány törekvései ugyanis a legjobb esetben is csak párhuzamosak, időnként pedig keresztezik is egymást. A magyarság ezt érzi és kifejezésre is juttatja. Egyes hivatalos megnyilvánulásainak a magyar- és a természetellenessége annyira szembeszökő, hogy felmerül, nem valamiféle kényszer hatása alatt teszi-e. Akkor pedig különösen szüksége van a segítségünkre. **A kormánynak éreznie kell, nekünk pedig látnunk kell, hogy e kérdésben a segítségünkre szorul. Létkérdés, hogy ezt megértessük egymással.**

Történelmi szükségszerűség, hogy tudatosodjon minden felelős szervben és személyben: **ha az erősödő társadalmi figyelmeztetés süket fülekre talál, elkerülhetetlenül a zsidóság tragédiája lesz, ami egyben a mi tragédiánk is. Kivédhetetlenül közös. A közös halál felé vezető út.** Jó lenne, ha ez ellen magyar állampolgárok valamenynyien közösen tehetnénk. Nekünk, magyaroknak azonban mindenképpen tennünk kell a megmaradásunk érdekében. És nem holnap, hanem ma! A zsidóságnak pedig az elkövetkezendő hosszú időszakon át vezekelnie kell, s félreérthetetlen tettekkel folyamatosan bizonyítania, hogy nem ezt a jövőt szánja önmagának és nekünk sem, hanem az élet útján kíván haladni. De a történelmi tapasztalat figyelmeztet, hogy erre nem várhatunk passzívan, a „megint beszélünk, s csak beszélünk” szellemében. Ha ugyanis

folytatódnak az uralmi, felsőbbrendűségi, országhódító törekvéseik, a vezetőink részéről pedig a hűségeskük, a védekező-magyarázkodó magatartás, és párhuzamosan a mi kirekesztésünk a saját hazánkban, s csak egy-két bátor hang szól, amelyeket könnyűszerrel túlharsognak, sőt törvényileg még ők is ezeket büntettedik, **akkor csak magyar tragédia következik be, amit minden eszközzel meg kell előznünk! Ez a cél szentesít minden eszközt, ami demokratikus körülmények között rendelkezésünkre áll.** Senki ne gondolja, hogy semmit nem lehet tenni, azt sem, hogy neki ebben a rosszakaróink által észrevétlenül élet-halál harccá változtatott küzdelemben nincs feladata, vagy, hogy valahogy majd csak megoldódik a helyzet, illetve mások megoldják, mert akkor **veszélybe kerülhet a magyar Magyarország.**

Nemzetünk fiai, magyar állampolgárok, képviselők, kormánytagok, pártok, civil mozgalmak, hagyomány-őrzők, önszerveződések, munkások, diákok, mindenki, akiben magyar szív dobog, éljünk haladéktalanul, határozottan és szervezett egységben valamennyi eszközzel, hogy legalább ez a csonka haza maradjon a miénk és magyarként élhessünk benne!

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

[Megjelent a KAPU 2013. májusi számában]